

Nr 9
nov. 1953
37. ÅRGANG

Wakambi

SPEJDERNES MAGASIN

Nogle af jer har sikkert hørt om Kandersteg i Schweiz, hvor det schweiziske spejderkorps har en stor lejrgrund, hvorpå ligger en international spejderhytte. Lejrpladsen ligger meget smukt i ca. 1200 meters højde omgivet på tre sider af høje bjerge. Hytten og pladsen har i mange år været centrum for internationale lejre og spejderkonferencer, og her blev det 5. Rover-Moot afholdt i sommer med deltagelse af ca. 4000 rovere fra 26 nationer. Det danske hold bestod af 64 rovere fra KFUM-spejderne og vort eget korsp, delt op i 10-mandsgrupper og fordelt rundt i lejrens fire underlejre mellem andre nationer.

Det blev en stor oplevelse, for os der deltog, men det kunne unægtelig være lidt surt om morgenen de

Den internationale spejderhytte.

Jeg var til ROVER-MOOT i SCHWEIZ

Af SKIPPER

første fem dage, når vi skulle op og lave mad. Det regnede nemlig konstant hele tiden de første fem af lejrens ti dage. Lejrens program var godt og fyldigt, og roverarbejdets formål lå hele tiden bagved. Således opgav programmet 6 konferenceemner, hvoraf vi kunne vælge og deltage i 3. Hver konference var opdelt i tre sproggrupper: engelsk, tysk og fransk, men i de fleste tilfælde blev indlederens tale oversat, idet f. eks. mange fra det engelske kontingent ønskede at høre en tysk indleder eller omvendt. Efter indledningen fri diskussion.

»Roveren og verden af i dag«, »Roveren og borgerpligt«, »Roveren, international forståelse og fred« hed nogle af emnerne, og diskussionen blev videreført mand og mand imellem på vej ned til lejren, for konferencerne blev nemlig afholdt på et isoleret sted oppe i bjergene.

Oftentimes fandt vi sammen i et telt eller i kantinerne om aftenen og fortsatte drøftelserne. Vores Goodturn (eller »tjeneste«, som vi kalder det mellem rovere) bestod dels i bygning af stengærder og høfder på bjergskråningerne, som beskyttelse mod laviner og skred, dels i rydning af et areal for træer, buske, sten og lyng, således at der blev en fin sæter for de lokale bønders køer. I flere dage arbejdede der store hold deroppe, alle udrustet med spader, hakker, økse o. s. v., og det arbejde, der her blev udført, ville tage bønderne (som er fælles om den slags arbejde) ca. 20 år at udføre.

I slutningen af lejren var vi på en dejlig 2 dages hike i bjergene. På tværs af alle grænser blev vi opdelt i grupper på 10—15 mand,

og startede så på en af de hikeruter, vi kunne vælge imellem. Jeg kom f. eks. sammen med elleve englændere og een schweizer, og formålet med vores hike var dels at studere bjergbøndernes levemåde og landbrug samt deres imponerende vandingsanlæg på bjergsiderne til vanding af sæterne.

Af lejrens program kan jeg iøvrigt nævne udflugter til særlige skønne turiststeder i omegnen. På en enkelt udflugtstur måtte man først køre et stykke med tog, derefter med damper over en sø, op på bjerget med tandhjulsbane og endelig helt op på toppen med skilift, hvor man jo sidder og svæver frit i luften på en lille stol højt oppe over bjergene. På grund af vejret havde vi desværre kun eet stort lejrball, men hver aften var der indendørs lejrball og underholdning i de to kantiner.

Som i alle internationale lejre blev der knyttet en masse nye venskaber, venskaber som vil blive opfrisket, når vi mødes til næste Rover-Moot om 4 år. Dette internationale samkvem skal vi som spejdere forsøge at hævde og udvide, for på denne måde at være med til at skabe fred og forståelse mellem nationerne.

Skipper.

Troppen i Holsteinsborg modtog i Maj en gave bestående af 150 fyrretræer og 25 rødæl. Alle disse træer blev plantet ud, dels ved embedsmandsboligerne, dels på kirkegården. Der føres nøje kontrol med træerne og de trives stadig vel. Man er meget spændt på, om de kan klare vinteren. Hvis de gør det, vil man næste år få sendt træer tiil en hel skov. Dette forsøg, udført af spejderne, følges med overordentlig stor interesse. I Sydgrønland findes en lille forkrøblet skov i en dal. Den trives dårligt, dels på grund af kulden og dels på grund af den dårlige jordbund, — men andre forsøg gøres.

Troppen i Holsteinsborg består nu af 8 patruljer og har 24 drenge yderligere på ventelisten. Patruljerne hedder Nanok (Isbjørnen), Nagtoralik (Ørnen), Tugtu (Rens-

SPEJDERNE på Grønland planter skov

dyr), Amarak (Ulven), Ukalek (Haren), Kigssaviarssuk (Falken), Qupalorarsuk (Spurven) og Tugdlik (Islom).

I Maj måned spillede troppen fodbold mod marinesoldater på »Hejmdal« og vandt 9—1. 2. påske-dag var der tropsskitur til Avssaqotaq, et udsted inde i Amerdlokfjorden. Turen var meget anstrengende, idet man skulle over den 760 m høje Kællingehæt. Halvvejs oppe kom man ind i regnvejr og tåge, hvilket er meget sjældent på den årstid. Føret var meget tungt og man måtte benytte snestylter i stedet for ski, men ingen gav op. Ved ankomsten til Amerdlokfjorden blev alle spejderne inviteret ind i hytterne til en gang kaffemik.

I Maj måned var man igen på pinselejr, denne gang i nye telte. Lejrpladsen lå ved foden af det høje Præstefjæld. Turen foregik med båd, men brændingen var så stor, så man måtte lægge til et betydeligt stykke vej fra lejrpladsen. 14 dage før havde nogle af trop-pens ældste spejdere været på lejrpladsen for at rydde den for sne.

I Maj udførtes også en betydelig good-turn. I vinterens løb kastes

al affald uden for husene og dækkes hurtigt af sneen, men når tøjbruddet kommer om foråret afsløres alle konserverdåser og meget andet. Alle disse ting besluttede spejderne sig til at fjerne. Alene på een aften blev det til 17 billæsfulde af affald, men det pyntede også på Holsteinsborg. Kommunen var også blevet interesseret og skænkede spejderne 100 kr. som belønning. Senere har man fået stillet en barak til rådighed som tropshus. 2 pigespejdere havde fået chancen til at komme et år på Det Danske Pigespejderkorps' spejder-skole i Korinth på Fyn, og i den anledning holdtes i Juni en sommer-aftenfest for at skaffe penge til denne rejse. Overskudet blev på 680 kr. og de to piger fik de 500 kr. med på rejsen. Resten anvendes til årets sommerlejr, der i år gik til bunden af Iqertoqfjorden, hvor man havde fundet en dejlig lejrplads ved nogle, dejlige søer og med en lakseelv lige uden for. Et fuglefjeld fandtes også på stedet og i fjorden fangede man torsk, så turen kunne gennemføres for 15 kr. pr. mand.

En vandledning i bjergene ved Kandersteg.

I pinselejr ved præstefjældet.

Med 50.000 spejdere til

Mange nationer var repræsenteret.

Lidt musik i fritiden.

Der er varmt i lejrgaden.

Der arbejdes.

Der sker så mange mærkelige ting her i Amerika.. Nu har jeg gået rundt i adskillige år og troet, at en Jamboree var et internationalt foretagende, der afholdes en gang hver 4. år efter et større slagsmål mellem spejderlande om, hvor den skal være næste gang.

Det passer altså ikke. Jeg sidder lige nu i et telt på størrelse med Forum, reserveret for pressen på en amerikansk jamboree, der afholdes i de sydlige Californien midt i en ørken. Det er et ganske voldsomt foretagende. Siden januar har forsvarsministeriets ingeniører siddet og planlagt kloak, vand- og lysledninger og har haft travlt med at få dem installeret. Et par entreprenørfirmaer af anseelig størrelse har ved hjælp af ca. 60 bull-dozers lavet veje på et areal et stykke større end Søndermarken og store parkeringspladser spredt over lejrarealet. Den største er beregnet til gæster og besøgende. I går kørte der 5.498 vogne ind på den, og ligeså mange ud, så den alene holder en anseelig styrke trafikbetjente og spejdere beskæftiget. Der er ca. 50.000 spejdere i lejr, og een repræsentant for Danmark. Og han er forresten fra KFUM og er her nærmest ved et tilfælde. Han var ovre og besøge sin onkel, da han hørte, der skulle være jamboree, og fik på een eller anden måde tegnet sig længe efter, at fristen var udløbet.

Hvordan han bar sig ad, er jeg ikke helt klar over, det er næsten umuligt at komme til at tale med ham, fordi reportere af alle arter sværmer omkring ham som fluer om et stykke sukker.

Onkel John og flere...

Mens vi snakker om danskere, så er der forresten een til. En ældre herre med fipskæg, som kendes under navnet Onkel John over det meste af den spejderciviliserede verden. Onkel John blev spejder i Holbæk for 42 år siden, udvandrede til Venezuela for 25 år siden og

er nu her i Californien som repræsentant for spejderne i Venezuela. Han bærer Venzeuelas højeste spejderdekoration, en sølvhest, som er blevet tildelt ham for hans enestående arbejde for spejderne i Venezuela. Her i lejren omtales han også som Sydamerikas Baden Powel, men han er selv alt for genert til at indrømme, at der er nogen grund til dette smigrende øgenavn.

Og medens jeg skrev dette, er der ankommet endnu en dansk KFUM-spejder fra Tokyo. Han har gjort tjeneste ombord på det danske hospitalsskib »Jutlandia« i Korea i to år, og er nu på vej hjem, men benyttede lejligheden til at stoppe over i Jamboree-City, da han hørte, der foregik noget. Han har i sinde at optage forbindelse på sin trops vegne med en trop fra Texas for at bevise den gamle påstand om, at en jyde ikke behøver stikke op for nogen, når det gælder om at vogte køer.

Lyngby og Mexico

Det er heldigvis karakteristisk, blandt de fremmede spejdere her i lejren, at de allesammen arbejder på at få stillet aftaler og arrangementer på benene for udveksling af spejdere med deres respektive lande. Og det ser ud til at ville føre til noget i en masse tilfælde. Jeg selv snakkede med en elegant udseende herre fra Mexico, som senere under vor samtale oplyste, at han var vice-spejderchef i Mexico, og at han ville sætte pris på om jeg ville arrangere en udveksling med Mexico-City og min trop i Lyngby. Jeg lovede selvfølgelig at gå til sagen, så snart jeg fik tid til at skrive et postkort til Danmark. Han sagde ovenikøbet, at han havde forbindelser, som måske kunne tage sig af den omkostningsmæssige side af sagen, hvilket naturligvis lyder særdeles lovende. Så skulle hans spejdere naturligvis også besøge os i Danmark. Han har for tiden 7 rovere på en motorcykle-tur i Skandinavien i forbindelse med sommerens Rovermoot.

JAMBOREE i CALIFORNIEN

Der gøres meget fra ledelsens side for at opnå publicity og goodwill. For eksempel har man som nævnt reserveret et kæmpetelt for pressen, hvor der er skrivemaskiner, telefoner, mørkekamre, duplikatorer og stenografer til rådighed. I samme telt har Western Union opstillet 11 fjernskrivere, som har forbindelse med San Francisco, Detroit, Washington, D. C., og New York, foruden et par i reserve til forbindelse med de forskellige redaktioner og nyhedsbureauer. Liggende bekvemmeligheder er til rådighed for folk fra radio og fjernsyn, og hver dag er der mindst tre radiostationer og tre fjernsynsstationer, der har reportager herfra. Lejrbålene bliver alle udsendt pr. fjernsyn. To af dem sendes ved relæstationer over hele Amerika, og resten går kun til lokale modtagere. Boy Scouts of America har selv en større stab, som filmatiserer jamboreen fra den ene ende til den anden, og bagefter er det meningen at sende filmen til andre lande. Alle reportere og andre »gæster« med et ærinde får stillet et telt til rådighed til at sove i, og deres arbejdsstelte er udstyret med fjernsyn og radio til deres fornøjelse. Adskillige bilfirmaer i omegnen har lånt jamboreen vogne, som bruges til at transportere pressen rundt i lejren i. Også for spejderne er forholdene bekvemme, idet der er elektrisk gadebelysning, brusebad, luksus-triner, 6 forskellige »brugsforeninger« spredt ud over lejren. Det sparer en masse traven, idet lejren er over 5 km lang og ca. 3 km bred; ialt dækker den over 3000 acres. Der er 10 km hovedveje og 30 km biveje i lejren. Hovedvejene er overfladebehandlede, bivejene er nærmest en støvsky.

Politi, radar og heste

Lejren har i samarbejde med politi fra omegnen stillet et effektivt trafik-reguleringssystem op; naturligvis under anvendelse af radar, radiotelefoner, motorpatruljer og — for tjeneste rundt i vildmarken — ridende politi. Amerika er jo et

**Magasinets udsendte medarbejder
Steen Schellenberg beretter om
denne fantastiske lejr i USA**

fremskridtsland, og de ridende betjente har naturligvis en radio-sender og -modtager indbygget i bagagen.

Fødevarerne er rigelige og gode. Alt, undtagen mel, gryn, sukker og ting af den art udleveres et par timer før middag. Så er man sikker på, at det er sundt og rent. Flåden har udlånt 6 kæmpe-isskabe, hvori let fordærlig føde opbevares om dagen. Om natten, efter at spejderne er gået til ro, bliver isskabene igen fyldt i hovedkvarteret, frugt og grøntsager og andre ting, der kan holde sig i en dagstid, bliver leveret pr. radio-dirigeret truck (8 ialt) til distrikt-hovedkvarterene, og om morgenen derfra til spejderne. En særlig gruppe af mænd er travlt beskæftiget med at få 10 sæt højttaler-systemer til at slå til. Alle lejrbaalspladser og gudstjenestepladser, samt hoved-arenaen skal bruge højttalere, når der sker noget, og disse mænd flytter deres ti systemer rundt i hele lejren efter en meget snæver timeplan, så alle har, hvad de skal bruge, når de skal bruge det.

318 læger

Deres sundhedstjeneste her i lejren er næsten det mest fantastiske. Der har været et enestående samarbejde med hæren i mange henseender, men dette alene illustrerer, at med lidt god vilje fra statens side kan spejdere udrette fantastiske ting. Her i lejren er der 164 fastboende læger og 154, som kun er her om dagen, samt 12 ambulancer på tjeneste i 24 timer i døgnet. Et komplet transportabelt felthospital med 75 senge er også stillet til rådighed af hæren. Her kan man i nødsfald foretage enhver operation, som på et almindeligt hospital in-

clusive komplicerede operationer og simple blodprøver. Hæren lægger personel til. U. S. Coast Guard har stillet en 5-stols tandklinik til rådighed med 10 tandlæger, som arbejder — eller i hvert fald holder vagt 16 timer i døgnet. Flyvevåbnet og flåden har sammen med kystvagten taget sig af sikkerhedsforanstaltningerne ved badestranden. Stillehavet er jo ikke ufarligt at bade i på grund af de stærke dønninger og megen strøm. Dette tager man sig af ved hjælp af 5 amfibieflyvemaskiner, 3 helikoptere og et par patruljebåde samt alle de nødvendige oxygen-apparater og livreddere på stranden. I går badede 12.000 spejdere. Det vil sige 1000 i timen hele dagen; i den uge lejren varer, skal alle spejdere have lejlighed til at svømme to gange. —

En kæmpesukkertop

Der står pandekager på menuen en af dagene. Een eller anden har regnet ud, at hvis man vil drysse sukker på dem allesammen i een stak, skal man stille 7 Empire State Buildings oven på hinanden, pynte dem med et Eiffeltårn på toppen og stable en 30 meter flagstang oven på det hele, for at man kommer højt nok til vejrs. Så jeg tror, han opgav tanken.

Man har gjort alt for at rationalisere foretagendet, for eksempel tænkte man på at spejle alle spejle på en fælles pande. Det viste sig, at Amerikas største slagskib (med hele det største jerndæk i brug) lige ville kunne bruges som stegepande til æggene, men der mente flåden, at man skulle trække grænsen for sin hjælpsomhed, så nu sidder spejderne og spejler deres æg selv på almindelige pander.

(Læs videre næste side)

Med 50.000 spejdere til jamboree i USA

Fortsat fra forrige side

Man har opnået specielle kontrakter med en del store føde-pakkerier, som leverer de nødvendige varer i enkeltmandsportioner. Et af dem, et kød-firma, oplyste på forespørgsel, at for at få middagen den 23. juli skåret ud, pakket og frosset til tiden, havde de set sig nødsaget til at begynde at skære kødet ud den 29. april.

Transportafdelingen har regnet ud, at deltagerne i lejren tilsammen har rejst 226.570.000 miles, hvilket vil sige lige så meget som een mand 8.716 gange rundt om jorden ved ækvator.

1224 okser

1.224 okser er blevet slagtet til at klare forsyningen af oksekød. 34.694 pund smør vil blive spist, og et fjerkræslagteri fandt ud af, at for at sikre at hver spejder fik lige meget og lige godt at spise, den dag menuen stod på kylling, var det nødvendigt at slagte 50.000 kyllinger. Hver dreng fik to ben, og slagteriet solgte så vinger og bryst fra de mange kyllinger i frossen tilstand til normale forbrugere. Dette førte til udbredelse af den fremragende ide, at man nu om kort tid kan gå ind i enhver købmandsforretning og købe så meget kylling man vil, og netop den del, man ønsker (frosset naturligvis).

220 busser

Hæren blev anmodet om at hjælpe med at tilrettelægge togtransporten af de mange spejdere, så de kunne ankomme inden for 4 dage. Hæren sagde: Det kunne vi ikke engang arrangere i en militær nørsituation, hvis vi ville. I skal bruge mindst een uge.

Vrøv!, sagde spejderne, og så gjorde de arbejdet selv. Alle 50.000 drenge kom i løbet af 4 dage, og hærens eksperter gav dem en undskyldning og bad om opskriften.

220 store busser besørger den lokale trafik rundt i lejren og til badestranden. Det er ikke, fordi der

er så langt, men man skal krydse en landevej for at komme derned, og den bedste måde at beskytte drengene på og at undgå at forstyrre trafikken, er at køre dem de 2 km fra lejren til stranden.

Der har naturligvis været en masse fine mennesker på besøg i lejren. I går var vice-præsident Rich. M. Nixon herude og holde tale ved lejrålet. Og det gjorde han godt, for han omtalte overhovedet ikke politik. Han erklærede derimod med stolthed følgende oplevelser fra sin dag i lejren: Han havde været til 6 forskellige slags gudstjenester i lejren: katolsk, protestantisk, jødisk, mormonsk, muhammedansk og buddhistisk; han havde også været ude og undersøge byttemarkedet og havde solgt autograferede visitkort, for snart sagt alt mellem himmel og jord. Da han ikke havde flere visitkort, solgte han sin guld-pen for et tørret slangeskind fra Texas.

1500 til middag

En af de mere imponerende begivenheder i lejren var, da en del af lejren (ca. 1300 drenge) indbød ca. 1500 mennesker til middag. De gravede et stort hul i jorden ca. 3 meter dybt, 6 meter langt og 4 meter bredt. Deri fyldte de brænde og tændte op. Da brændet var godt i gang, hældte de ca. 2 vognladninger trækul oven på, og ventede en times tid. Så lagde de en stor rist oven på kullene, pakkede ca. 800 kg oksekød, som var skåret i passende stykker, ind i papir, tinfole, våde sække og forskelligt andet, bandt pakkerne til med hampereb og lagde dem på risten, hvorefter de dækkede hullet med brædder, en pressenning og et lag jord. 24 timer senere var maden færdig. Jeg fik ikke taget tid på, hvor længe det tog dem at skrælle kartofler, men de serverede også hjemmebakte rundstykker, der blev bagt, mens vi ventede. De havde ca. 50 ovne i gang, hver kunne fremstille 2 dusin rundstykker i 20 minutter, og de havde travlt under hele middagen. Ialt var der ca. 400 kokke beskæftiget i foretagendet, og resten af drengene var enten fyrbødere eller tjenere, så det var en middag i den store stil.

Man havde regnet ud, at når lej-

ren var forbi, ville der have været ca. 500.000 gæster i ca. 150.000 biler. I betragtning af, at man tog 50 cent for ret til at parkere, betyder dette alene i indtægt til lejren henvend en kvart million danske kroner, og dertil kommer så, hvad de mange gæster købte i udsalgene rundt om i lejren.

Texas og smørrebrød

Det er mit indtryk, at de amerikanske spejdere, der var med, nød lejren, og deres gæster fra fremmede lande var bestemt ikke mindre glade for at være der. Det var mig lidt af en skuffelse at se, at så mange af de fremmede spejdere var »gamle« gubber på 20 år og op-efter. Det siger sig selv, at det selvfølgelig er dem, der bedst har råd til en så bekostelig lejr, men jeg kunne godt ønske mig at have set nogle rigtige spejdere dernede, i stedet for et alderdomshjem.

Jeg følte mig ensom i lejren som eneste spejder fra DDS, og jeg håber, at »Magasinet«s reporter på næste jamboree vil blive sparet for denne følelse. Det er så flovt, når en dreng fra Texas serverer oksesteg med denne bemærkning: »Well, that's how we do it in Texas; in Denmark there probably wouldn't be room for the kitchen«. Der står man så, mutters alene med en skarpskytte fra Texas og kan ikke engang sige: »Come along home with my gang, and we'll show you Rødgrød med fløde and other things you couldn't bellow correctly if all the cows in Texas helped you«.

Jeg havde indforskrevet en smørrebrødsseddel fra en københavnsk restaurant. Den var et godt stykke længere end spejderen fra Texas, og han spurgte, hvad det var. Jeg forklarede ham, at det var en »list of sandwiches« fra Oscar David-sen, og at alle disse forskellige ting var forskellige sandwiches, som smurtes efter ordre i køkkenet på een restaurant i København, så han sagde forsigtigt: »O.K. I'm sorry, you win. But tomorrow we'll make something bigger«. Og derved blev det. Desværre forlod jeg lejren samme dag, så jeg fik aldrig lejlighed til at overbevise mig om, hvad det blev til.

Den spyttende Guds dal

En spændende beretning fra Indiens bjergegne

Den mørke jungle syntes at slutte sig tæt om det lille lejrball, da solen sank bag de savtakkede Papuan bjerge. Uden at tænke over det, trak de fire mænd sig tættere hen imod de slikkende flammer, over hvilke der hang et par kedler. Og dog var mændenes samtale munter nok, da Mac højede sig frem for at røre i indholdet i den ene af kedlerne.

»Pas på dit skæg«, advarede Sanger grinende den gulskæggede skotte, »hvis det går i brand —«.

Macs blå øjne smilede, men det var en anden mand, der svarede. Som skotten var han skægget, men hans skæg var sort.

»Bliv bare ikke vigtig, unge mand«, lo Jim Winton, hans tale forrædt hans australske oprindelse. »Du vil selv have skæg, før du kommer tilbage med rygsækken fuld af penge!«

Rick, en ung New Zealænder lo. I hans rygsæk var hans barberetui, som var hans forsikring mod den slags skæg, som forskønnede — eller rettere efter hans opfattelse misklædte — hans to fællers ansigter. For dengang han med jubel havde grebet chancen til at komme med på deres guldsøgende ekspedition i det indre af Papua, havde han meddelt sine fæller, at han lige var begyndt at barbere sig og havde til hensigt at blive ved på trods af denne jungletur.

Det havde syntes en god spøg, da de startede, men mange gange havde han lidt under denne ekstra vægt, som etuiet betød. Under den brændende sol, eller ved deres gennemtrængen i den tætte jungle havde disse ekstra gram forekommet ham som tons. Han begyndte at forstå, hvorfor hans venner lod skægget gro fremfor at slæbe rundt på unødigt vægt. Men hans medfødte stædighed forbød ham at ændre sin beslutning og lette sig for byrden.

Imidlertid var alle turens ubehageligheder glemt i øjeblikket. Jim Winton var ved at åbne en lille pose af læder for tyvende gang den aften. Den indeholdt en meget lille mængde tungt guldstøv.

»Guld! Rich åndede tungt, næppe i stand til at tro, at de havde nået rigdommen til sidst. Men samme eftermiddag havde de prøver, som de havde vasket, vist gule spor.

Og dog havde de ældre mænd kun arbejdet en time eller så, og havde så indstillet. Rick, der var blevet grebet af guldbegær, ville have fortsat til mørkets frembrud — og længere endnu, hvis det havde været muligt. Men Mac og Jim vidste mere om arbejdsmåden, end han gjorde, så han adlød dem, da han fik besked på at holde op.

»Så snart det er lyst, får vi travlt — — —«

»Ganske givet«, grinede Mac til ham, »men ikke med at vaske guld.«

»Ikke vaske guld? Efter at vi har fundet sådan en svend? Hvorfor? I fortalte mig begge, at det så ud til at være den rigeste åre, I nogensinde havde fundet?«

Jim svarede ham. »Ja, sådan er det. Det er for godt til at vaske. Det guld blev vasket ned fra et eller andet sted foroven ved moderåren. Det er det, vi skal finde — hele mængden, ikke småbidderne ved udløbet.«

»Vi drager op ad floden i morgen«, fortsatte Mac, idet han strøg sit skæg. »Skønt Bidi ikke er så glad for det.«

Det fjerde medlem af selskabet var en indfødt. Hans krølledede hår og hans skarpe næse gav ham et naturligt frygtsomt udseende. Men i hans sorte øjne var endnu mere end et frygtsomt glimt. Der var umiskendelig skræk.

»Ikke gå«, sagde han, idet han pegede ind i mørket i retning af, hvorfra den guldmættede flod kom.

»Ikke gå. Onde folk.« Hans stemme sænkede sig, indtil den kun var som en hvisken. »Al-ki-tonomoti.«

»Al-ki-tono-moti . . . guden, som spytter«, oversatte Mac. Han så overrasket ud og stillede nogle spørgsmål. Den indfødte sad stum, han ikke engang rystede på hovedet. Enten var hans ordforråd for ringe, til at han kunne forklare sig yderligere, eller han var for rædselsslagen til at kunne sige noget.

»Guden, som spytter«, Jim Winton så tankefuldt ind i ilden. — »Stammerne i disse egne sætter sædvanligvis pris på noget, der har forbindelse med naturen.« Han gjorde en pause, og foreslog så: »Denne egn er vulkanisk — —«

»En vulkan?« brød Mac ind.

»En vulkan, som spytter?« spurgte Rick vredt. »Jeg kommer fra Aratoara og der er en mængde lava der, som er kommet fra vulkaner. Hvis du så, hvor meget, ville du ikke tale om at spytte — det vælder ud!«

(Læs videre næste side)

Den spyttende Guds dal (fortsat)

»Nå, det betyder ikke noget«, grinede Mac, idet han løftede kedlerne af ilden med en grenet kæp. »Vi drager op ad strømmen, vulkaner eller ikke vulkaner! Og med hensyn til onde folk«, han så på Bidi, så har vi den chance, at vi aldrig vil komme i kontakt med dem ...«

»Det håber jeg«, sagde Jim Winton, idet han fiskede maden op. »Vi har ikke taget nogen sikkerhedsforanstaltninger indtil nu — men fra nu af må dette være anderledes.

Rick fik den første vagt den nat. Medens de andre sov rundt om den hendøende ild, sad han vagt med riflen på knæene og ryggen mod en tyk træstamme.

Mørket var fuldkomment gennemtrængt af flammerne, og stjerner, der kunne have oplyst det, var lukket ude af trætoppene under hvilke lejren lå. Men natten var fyldt med lyde.

Noget ramte hans ansigt. Hans hud blev gåsehud i et sekund, før han rakte hånden op og strøg et langbenet insekt væk. Pludselig grinede han. Hvis han havde haft den samme slags ansigtsbedækning som sine kammerater, ville han have brugt lang tid til at fange insektet. Han ville minde sine to barber-modstandere om det den næste morgen! Da han grinede mindsledes grebet på hans riffel, men ikke hans årvågenhed.

Han var lysvågen, da han gik hen til Mac og berørte hans skulder. Skotten var vågen øjeblikkelig og uden et ord overtog han vagten. Hvis de havde talt sammen, ville de måske have vækket de andre, og hver eneste af dem trængte til al den søvn, de kunne få. Med hensyn til sig selv håbede Rick, at intet ville vække ham før dag gry.

Men det forekom ham, at der kun var forløbet et kort sekund eller to, før en lysstråle gled over hans øjne. Han vågnede øjeblikkelig.

»Bidi!«, gryntede Jim Winton. »Han er væk!«

»Gled — sprang — kastede sin økse!« Macs ansigt var meget mørkere end hans ord.

»Kidnappet — « begyndte Rick.

»Ingen tager sine ting med sig, når de bliver kidnappet«, sagde Mac til Rick.

Den unge New Zealænder nikkede. Den indfødtes ejendele var væk. Det, og den kendsgerning, at Mac ikke havde hørt den ringeste lyd ved Bidis forsvinden, var beviser på, at han var taget bort af egen fri vilje. På samme tid gik Alvoren i det op for Rick.

»Han er bange for stammerne oppe ad floden«, sagde Mac, »det er grunden til, at han er fordultet«. Han gjorde en pause, og vinklen på hans lyse skæg viste, at han bed tænderne sammen. »Vi har ikke nogen fører nu. Men vi fortsætter alligevel.

»Naturligvis gør vi det«, sagde Jim Winton, og Rick udstødte et befriende suk. »Vi må blot følge floden. Det vil føre os til den åre, hvorfra guldet bliver vasket ned. Bidis fravær skal ikke standse os. Heller ikke nogen anden indfødt eller deres spyttende gud«. Han strøg sig eftertænksomt over skægget. »Jeg gad vide, hvad det virkeligt er.

Rick og Mac rystede på hovedet, og Rick gavede.

»Du har ret«, grinede Mac, »Vi må se at få noget mere søvn —.

»Jeg vil overtage den vagt, som Bidi skulle have haft«, tilbød Rick.

»Nej, du vil ikke«, sagde Mac til ham i en fast tone, »Jim og jeg deler den.

Intet af, hvad Rick sagde, kunne få dem til at ændre deres beslutning, og således var det Jim, som rystede ham vågen ved dag gry.

Rick sprang op og fandt bålet brændende.

»Jeg vil barbere mig«, sagde han, idet han følte på sin kind, og til trods for kammeraternes spøgefuldheder fik han travlt med sæbe og barbermaskine.

»Der er ingen fare for, at fugle bygger rede i mit ansigt«, fastslog han, da han var færdig og satte sig ned til et hurtigt måltid.

De banede sig vej gennem den lave buskagtige bevoksning, idet de anbragte deres ejendele på en sådan måde, at de havde hænderne fri til at bruge riflerne, som de holdt parat. Idet de drog af sted en og en, var de forberedt på ethvert angreb, der måtte opstå fra de indfødte, som havde skræmt deres fører. Og med tre-fire meter mellem sig var de tre mænd mindre udsat for angreb med pile og pusterør, som måtte komme fra junglen.

Rick kunne ikke lade være med at skælve et øjeblik. Disse samme pile og rør ville være dyppet i gift, således at en lille rift ville forårsage døden.

»Her er en sti«. Det var Mac, der førte an, som meddelte denne nyhed.

»Godt. Det betyder, at det bliver lettere at komme frem.

»Og det betyder, at der er folk i nærheden«, tilføjede Jim Winton.

Mac bevægede sig fremad endnu mere forsigtigt. Rick og Jim fulgte efter ham, idet de stadig holdt en god afstand mellem sig. For en stund gik det hurtigere fremad på den snoede sti. Så, da Mac gik forbi en nedhængende gren, gav han et forskrækket hyl fra sig og forsvandt ud af sigte — så pludseligt, som om jorden havde åbnet sig og opslugt ham.

»Hvad i alverden — —?« Rick sprang fremad, og Jim Winton var næsten ved siden af ham, da de nåede stedet.

»Tilbage!« Rick kastede sig bort fra kanten af den grav i hvilken han næsten var faldet. Jim Winton lykkedes det også at komme væk. Sammen så de ned i hullet på stien. Og der i bunden af graven, omgivet af noget af det forræderiske bladlag, der havde dækket hullet, sad Mac.

»En dødsfælde«, råbte han. Han pegede på nogle hæsligt udseende skarpe stager, der stak op efter. »Et held, at jeg ikke ramte dem!« Han gjorde en pause og grinede. »Jeg var et fjols, at jeg ikke ventede sådan noget — jeg skulle dog have været længe nok i Papua til at kende disse triks!«

Ricks mund var helt tør. Hvis en af de stager havde spiddet Mac .. så tog han et tag i sig selv og smilte anstrengt.

»Måske kunne du ikke se på grund af dit skæg«, drillede han.

Fælden, der var bestemt til at dræbe dyr — eller mennesker — havde lodrette sider og var 15 fod dyb.

»Vi skal snart få dig ud«, sagde Jim Winton. Han lagde sin riffel ned og tog sin ryksæk af. Idet han rodede i den, fandt han endelig et reb. Rick lagde sin riffel ned for at give en hånd med — og lige i det øjeblik syntes de grønne jungle-mure at briste og frem for en hor-

de skrigende, næsten nøgne sorte skikkelser.

»Jim — « Ricks advarsel druknede, da han faldt under en halv snes indfødtes samlede vægt. I et glimt så han lige Jim dukke sig efter sin riffel — for sent. Så ramte noget Ricks hoved og han gled ind i en fuldkommen bevidstløshed.

— — —
Skrigene var standset, da han åbnede øjnene.

»Føler du dig bedre tilpas?« spurgte Mac.

»Bestemt«. Da Rick sagde dette, så han på Mac og Jim. Det gav et sæt i ham. Hans venner stod op, men deres arme var bundet på ryggen. Han prøvede at løfte hænderne til sit smertende hoved — men kunne ikke. Også hans arme var bundet.

To indfødte rejste ham op. Rick så på de andre indfødte, der stod omkring ham. Der var mere end tyve af dem, vildt udseende, okkerfarvede og med buer og pile. Udtrykket på deres ansigter syntes at antyde, at de ikke ville være kede af at bruge våbnene. Der var ikke andet at gøre end adlyde dem, så Rick fik sig rejst med vanskelighed.

»Se, hvem der også er her«, sagde Jim Winton mørkt.

»Bidi!« Rick så på den indfødte fører, som var ført frem. Han så mere rædselsslagen ud end nogen sinde før. Et sekund tænkte den unge New Zealænder, at Bidi havde forrådt dem. Så så han, at den indfødtes hænder også var bundet. Han var også fange.

Bidi vendte sig mod ham, idet han hviskede mellem klaprende tænder, for bange til at tale i andet end sit indfødte mål. » — — alki-tono-moti«.

»De fører os til den spyttende guds dal«, oversatte Mac.

Han fik ikke tid til at sige mere, for de indfødte begyndte at drive deres fanger ned ad stien.

Rick tumlede med, næppe i stand til at se for sig på grund af sit smertende hoved, men efter nogen tids forløb lettede det, og han begyndte at lægge mærke til sine omgivelser. Da de gik fremad, skarpt bevogtet af de bevæbnede indfødte, en vandring, der skulle være det meste af dagen, lagde han mærke til en ejendommelighed. De indfødte bevogtede Mac og Jim meget strengere end ham selv og Bidi. Vogterne syntes ude af stand til at få øjnene fra de to mænds ansigter — deres skæg.

Pludselig kendte Rick grunden. Disse stammer var hovedjægere. De var selv glatte i huden og muligheden for at få to indskrumpede skæggede hoveder i deres besiddelse var en umådelig triumf.

Det måtte være langt hen på eftermiddagen, da junglen begyndte at blive tyndere. Og efter kort tids forløb nåede de ud til dalindgangen.

»Den spyttende guds dal«, sagde Mac, idet han fremtvang et smil.

Der var fire eller fem meget lange, lave hytter, omgivet af palisader, hver hytte var stor nok til at rumme et antal familier. Indenfor bambusmuren, men til den ene side, var en anden og større hytte.

»Det er der, de har de hoveder, de får fat i«, gryntede Jim Winton.

Rick rystede igen. Han så på Jim og Mac. De så på huset, og deres ansigter var rolige. Han så på Bidi, og til hans overraskelse så Bidi i en anden retning, hvor nogle høje pæle stod tæt sammen. Bag dem var en plads af forbavsende rent udseende klippestykker. På disse groede slet intet.

»Eksekutionspladsen«, mumlede Jim Winton.

»Al-ki-tono-moti«, stønnede Bidi, og Rick følte en sugen i brystet — på een gang forstod han.

På dette tidspunkt havde de indfødte gennet dem hen til pælene. I løbet af nogle øjeblikke var de bundet til dem, så tæt at deres fingre næsten berørte hinanden. De indfødte var mærkelig tavse nu og kastede ærefrygtige øjekast hen imod klipperne bagved.

De indfødte, som havde båret fangernes rygsække, lagde dem ned. Og medens de begyndte at gå væk fra de tilfangetagne, var deres øjne uafslædt fæstet på de to skæggede fanger.

»Jeg troede, at de ville gøre det af med os nu«.

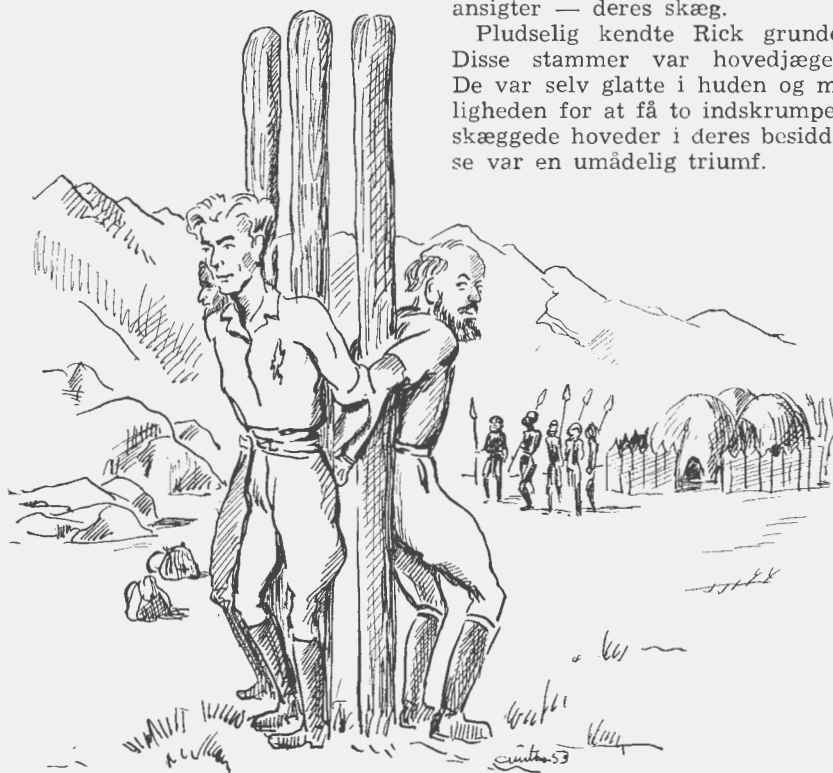
»Ikke endnu«, sagde Mac. »Jeg har hørt, hvordan de bærer sig ad fra Bidi her. Han hørte, hvad de sagde. De har en slags gud, som de ærer i disse klipper. Vi bliver bundet her, så han kan anerkende os. Han spytter nu og da, og hvis han spytter, medens vi er her, betyder det, at de ikke skal tage vore hoveder. At de skal give os fri —«

»Hvis han spytter, er vi i sikkerhed?«, råbte Rick.

»Ja, bestemt, men det er der ikke megen chance for —«

»Jeg må se at slippe løs!« Rick rykkede i rebet om håndledet. »Jeg har — —«

(Læs videre næste side)

Den spyttende Guds dal (fortsat)

»Tag det roligt, unge mand«, sagde Jim Winton, »opgiv ikke endnu —«

»Jeg må slippe fri! De har ikke bundet mig så fast som jer. Kan I ikke få fingrene hen til knuderne?«

»Jeg kan«. Macs lange og meget stærke fingre berørte Ricks og arbejdede med hans knuder.

»Vi må give den unge mand en chance for at leve«, mumlede skotten.

»Hvis vi får dig løs — løb mod junglen«, sagde Jim Winton til den unge New Zealænder. »Det er vore hoveder, de gerne vil have og måske gør de sig ikke den ulejlighed at forfølge dig særligt langt —«

»Jeg er fri!« Rick folte knuderne give sig, og skønt han holdt sine hænder i den stilling, i hvilken de var blevet bundet for at narre de indfødte, som ganske givet holdt skarpt udkig bag palisaderne, vidste han, at han kunne forlade pælen når som helst, idet hans ben ikke var bundet.

»Løb, bryd dig ikke om os«, hviskede Mac, »held og lykke, unge mand!«

Så lagde mændene, der var bundet til pælene, mærke til den retning, i hvilken han løb — mod de renvaskede klipper, hvor Al-ki-tono-mati, den spyttende gud, boede.

»Du dumrian!« skreg Mac, »Ikke der. Løb mod junglen!«

Men Rick havde nået klipperne, kastede sin rygsæk ned og knælede ved siden af den. De forfølgende indfødte gjorde holdt, da de så, at han havde nået den hellige plads, fuldstændig slagne af hans dristighed. Men de gik langsomt nærmere for at danne en ring om ham.

»Den nar! Han kan ikke komme bort —« Mac var ved at eksplodere.

»Hvad er det, han laver?« Jim Winton anstrengte sine øjne, men alt hvad han kunne få ud af det var, at Rick fumlede i sin rygsæk. Så rejste han sig — og der lød en hæns, gurglende lyd fra jorden.

Idet han grinede bredt, vendte Rick sig om og løb hen imod de indfødte. Nogle få minutter før havde de prøvet at fange ham for at dræbe ham, men nu var der ikke en eneste, der lagde en hånd på ham, for i det øjeblik steg den

gurglende lyd til en hvæsen, og en mægtig vandstråle skød op.

»Al-ki-tono-moti! Al-ki-tono-moti!« hylede de indfødte — og Bids stemme lød imellem dem.

»Det er den spyttende gud!« råbte Mac. »Det er en geyser!«

»Og fordi den spytter i tide, vil de lade os løse — vi er reddede nu!« råbte Rick, idet han kom løbende og begyndte at befri sine venner. De indfødte stod tæt ved siden af ham, men deres ansigter var venlige og smilede nu. En af dem, øjensynlig deres fører, sagde noget. Bidi oversatte: Han siger, at den spyttende gud beskytter jer — han ønsker at vide, hvad han kan hjælpe jer med. Han ønsker at være venlig mod den spyttende gud.

»Hjælpe?«, Jim Wintons øjne var allerede fæstet på dalens vægge. »Der er den slags klippe, som kunne indeholde moderåren«, sagde han. »Jeg er ikke i tvivl om, at det er her«. Hans øjne vendte sig mod bunden af dalen. Han vendte sig til Bidi.

»Sig ham, at vi ønsker tilladelse til at lade en flyvemaskine lande her. Tror du, han vil gå med til det?«

Bidi nikkede voldsomt. »Det vil han. Ellers bliver den spyttende gud vred på ham.«

Mac kluklo. »Et held for os, at den geyser spyttede i tide —«

»Heldigt?« brød Rick ind. »Det var ikke held. Det var fordi, jeg ikke har skæg!«

Både Mac og Jim stirrede forbavset på ham og var for overraskede til at protestere, da han greb fat i deres skæg og blidt trak i det. Et held for os, at jeg barberer mig.

»Men — —«

Rick lo. »I ved, jeg kommer fra Aratorra. Der er geysere der. De viser sig ikke altid, når vi ønsker, de skal gøre det, så vi må tvinge dem til det. Det er let nok. Vi lader blot noget sæbe falde ned i dem, og så sprøjter de —«

»Og du brugte din barbersæbe til denne!« råbte Mac.

»Det alt sammen«, grinede Rick. »Så jeg vil få skæg i løbet af nogle få dage«. Han lo. »Det er en væmmelig tanke. Jeg gad vidst, om det er det værd?«

»Alt er værd en ladning guld«, grinede Jim Winton tilbage. »Selv et skæg!«

Lidt sjovt om

Gryderne

Definitionen for en gryde er en plade med en ophøjet kant og med en hank. — Hver patrulje er belemret med tre (3) af disse tinger, der er både modbydelige og unødvendige. — Nye spejdere er selvskrævet til at transportere disse torturedskaber både ud og hjem fra patruljens ture. Gryderne er undertiden umulige at spænde fast på bagagebæreren, men vær bare ikke rådvild. Hvad med f. eks. at hænge dem bag efter cyklen i et redningsreb? På denne lette og fiks måde bliver man fri for at sparke buler i gryderne, der som regel anvendes til at spille fodbold med på næsten alle patruljeturne. —

Hvis det er svært at få kartoffelvandet ud uden at brænde sine »pølser«, anbefales det at medbringe hammer og mejsel, med hvilke det går særdels let at få hamret hul i bunden. — Efter at patruljeføreren og patruljens øvrige medlemmer i timevis har prøvet at gøre sig hæderlige anstrengelser med at få grydens yderside belagt med et særdeles tykt lag sod, overlades gryden til patruljens yngste spejder, der så skal prøve på at få det af igen. Er det aldeles umuligt at få gryden bare nogenlunde ren, kan man let arrangere et lille net forsvindingsnummer, f. eks. komme til at sende den til bunds i en nærliggende sø, eller lade den sejle til havs under høje klageskrig. (Egentlig frydeskrig!).

I øvrigt tjener de ikke til noget fornuftigt formål. Tværtimod!!! Nogle mener, de virker krigsophidsende, idet de har en påfaldende lighed med stålhelme.

Stormvarsler.

Meddelelser om urolige vejrforhold udsendes på forskellig måde til de søfarende. Det sker først og fremmest ved meteorologisk instituts udsendelser gennem radioen, men desuden findes særlige stormvarselstationer oprettet følgende steder:

København — Tuborg havn — Helsingør — Bandholm — Odense — Aalborg — Skagen fyr — Thors-havn.

Signaler

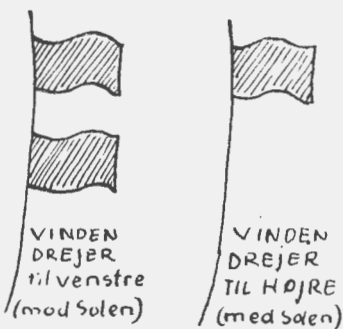
På disse stationer meldes storm, der nærmer sig, ved at hejse forskellige signaler på en signalmast. I København kan du finde den anbragt på Holmens gamle maste-kran.

Under mastens en rånok hejses følgende signaler:

1 ballon: Uro i vejret.

1 kegle med spidsen opad: Storm fra NV.

DAG

NAT

= RØDT FLAG
 = RØD LANTERNE

1 kegle med spidsen nedad: Storm fra SV.

2 kegler med spidsen opad: Storm fra NØ.

2 kegler med spidsen nedad: Storm fra SØ.

Balloner og kegler er sorte.

Under den anden rånok kan hej-ses et eller to røde flag.

1 rødt flag, at vinden drejer til højre (med solen).

2 røde flag, at vinden drejer til venstre (mod solen). Om natten er-stattes signalerne med røde lanter-ner.

Tuborg havn

Ved Tuborg havn vises om nat-ten stormens retning med to lanter-ner lodret over hinanden, således:

2 røde lanterner: Storm fra NV.

2 hvide lanterner: Storm fra SV.

1 rød over 1 hvid: Storm fra NØ.

1 hvid over 1 rød: Storm fra SØ.

Hård kuling

Ved signalstationer i København, Tuborg havn, Helsingør og Ålborg vises desuden signaler, når der meldes hård eller stormende kuling et af følgende steder:

Hammeren — Gedser — Fornæs — Skagen — Hanstholm — Blå-vandshuk.

Firkantede flag betyder hård ku-ling, trekantede flag stormende ku-ling. Af flagenes tegning og farve kan man se, fra hvilket sted, stor-men meldes.

TUBORG HAVN

2m 	2m
N.V.	SV
2m 	2m
NØ	SØ
RØD LANTERNE HVID "	

Venstre hånd

Der er sikkert mange, der har tænkt over, hvorfor vi spejdere hil-ser på hinanden med venstre hånd. Der har været givet mange forkla-ringer på det, men den, som vi næv-ner her, er sandsynligvis den rigti-ge. Den stammer fra en ung neger på Guldskysten. I år 1946 kom han til Gilwell Park i England for at gennemgå førertræningen der. Han fortalte, at da Kumasi blev indtaget af B.-P., kom høvdingen for ashan-tistammen, bedstefaderen til den unge negerspejder, frem mod B.-P. med den venstre hånd strakt frem. B.-P. rakte sin højre hånd frem, men negerhøvdingen sagde da: »Nej, i mit land hilser de tapreste krigere på hinanden med venstre hånd«.

Da Lord Rowallan, den britiske spejderchef, for et år siden gæstede Vest-Afrika, hilste han den nuvæ-rende høvding for ashantistammen, som selv er spejder, med venstre hånd. Høvdingen blev meget for-bavset over at en hvid mand kend-te venstrehåndshilsenen, som var et hemmeligt tegn mellem ashanti-høvdingene og de tapreste og mest fremragende krigere.

Det fører altså en stor forpligtelse med sig, når vi hilser med venstre hånd. Vi skal være de bedste af de bedste!

Turn-out.

Stormvarselsignaler.

Uro	
Storm fra	
NV	SV
NØ	SØ

BEREDSKABSMÆRKET

LONELY BULL fortæller i denne sidste artikel om panik m. m.

Kravet under pkt. 4 lyder sådan:

Kende farerne ved panik under katastrofer samt vide, hvorledes man i paniktilfælde bevarer ro og orden blandt nervøse menesker, i særdeleshed blandt børn.

De allerfleste af jer har sikkert aldrig været ude for en situation, hvor der er opstået panik blandt en større samling menesker, men det er ikke usandsynligt, at du på et eller andet tidspunkt har været grebet af tilløb til panik hos dig selv.

Hvor det kun er et enkelt menneske, der er tale om, er det ikke så vanskelig en situation at klare, idet denne person ved at sige til sig selv: »Så, nu bare rolig« ofte kan klare skærene selv — eller en anden kan gøre det ved et par rolige bemærkninger.

Langt alvorligere er det, hvor panikken breder sig blandt en større forsamling. Hvordan denne situation kan opstå er klart nok: een blandt mange menesker, der er i en farlig situation, bliver overvældet af panik, og denne breder sig som en løbeild til alle de tilstedeværende. De vil nu alle på een gang forsøge at unddrage sig faren — f. eks. ved at løbe ud af lokalet, og den farlige situation mangedobles, fordi disse mennesker er ude af stand til at handle fornuftigt og roligt.

Brand i biografen

Vi prøver at se en situation for os: Vi opholder os i en biograf, og på en eller anden måde opstår der brand i lokalet. Der opstår panik — en rædsel for at indebrænde opstår. Folk strømmer i vild forvirring mod dørene, der snart spærres af en »prop«. Folk, der er kommet ud, følger sig nu i sikkerhed og bliver stående udenfor — der opstår også en trafikprop her. Der mases

og skubbes — råbes og skriges, en del bliver simpelt hen væltet og trådt ned, og redningsarbejdet hindres.

Lad os se den samme situation, men under en anden udvikling:

Så snart branden opdages, springer en myndig person op på en bænk eller foran lærredet. Han ved, hvad der skal gøres og maner til ro (ro smitter heldigvis også). Han leder på rolig vis rømningen af lokalet række for række — den nærmest brandstedet først — og lader folk forstå, hvor vigtigt det er, at de fortsætter deres gang ude i det fri. Der sættes et par rolige folk ved hver udgang til at forhindre »propdannelse«. Det hele kan ske let og hurtigt, og ulykker undgås.

Ro og myndighed

De bedste midler mod panik er **ro, videns og en myndig optræden.**

I en katastrofesituation under eller efter et luftangreb kan der let opstå panik, og som før nævnt, vil denne forøge faren betydeligt. — Denne paniksituation undgås bedst, hvis så mange som muligt **har en opgave** og ved, hvad de skal gøre i pågældende situation. Folk, der ikke aner, hvad de skal foretage sig, bliver let forvildede.

Du bør derfor overalt i din færden gøre dig klart, hvad du vil foretage dig, hvis der skulle ske en ulykke eller blot et uheld. Det er en storartet vane ved forskellige lejligheder at spørge sig selv: »Hvad vil du gøre, hvis — —?»

Gør dig til en vane overalt, hvor du færdes og da især, hvor du har din daglige gang, at bemærke, hvor ildslukkere findes, hvor reserveudgange findes, hvor nærmeste telefon er osv. På et skib bemærkes, hvor redningsmateriel forefindes for at nævne et lidt ekstraordinært

eksempel. Alle disse iagttagelser må naturligvis gøres så diskret, at ingen lægger mærke til det. Den blotte konstateren kan skabe **unødigt nervøsitet.**

Det vil normalt være en voksen, der tager ledelsen i sin hånd i en opstående paniksituation, og din opgave bliver da at udføre de givne ordrer roligt og hurtigt og samtidig drage andre med ind i løsningen af opgaverne. Men det kan i øvrigt let tænkes, at du med dine spejderfærdigheder ved, hvad situationen kræver, hvorfor du med god samvittighed kan tage ledelsen, hvor ingen voksen gør det.

Det er lettere at berolige børn end voksne, idet de førstnævnte normalt ikke er klar over den lurende fare. Børn beroliges lettest ved at se rolige voksne. Børnene må så vidt muligt skaffes bort først, og de må i andre tilfælde beskæftiges, og det, man lettest beskæftiger børn med, er **leg.**

Det kan synes meningsløst at lege sanglege med børn i et brændende hus f. eks., men det kan i givet tilfælde være den eneste måde at forhindre panikstemning blandt børnene i den tid, der går, før de alle kan komme i sikkerhed f. eks. ned ad en smal trappe. Du kan engang forsøge dig som legeonkel hos en flok børn, og din patrulje bør af og til forsøge, om den er i stand til at samarbejde om at give mindre børn instrukser og lede dem i leg.

Det er tilsyneladende en umulig opgave at uddanne sig i at standse opstående panik, fordi man aldrig kan vide, under hvilke forhold den opstår. Men ved altid at sige til sig selv: »Hvad nu, hvis — —?«, ja, så vænner man sig til at »se« en situation og bedømme den.

Hvad nu, hvis du i dette øjeblik opdager, at dit hus brænder, og døren til dit værelse er spærret af ild?

Af Falkepatruljens krønike

Patruljetur den 18. oktober 1953.

Bevæbnet med „Årets gang i naturen“ gik vi i dag på jagt efter alt muligt i Sydskovene. Vi fandt både uglegylp, som vi prilede fra hinanden og fandt museknogler, insekter og musehår der. Og vi søgte og fandt eskrementer af både ræv, hare, rådyr og (tror vi nok) græuling. Vi gjorde begyndelsen til en samling af dyrebehandlede kogler og fandt den gang eksempler på spættehakkede, eger- og musegnavede hasselnødder.

Ved stranden lavede vi mad (vor nye overkok klarede den fint) - Vi havde nemlig besluttet ved sidste rådsild, ikke mere at tage flade og kedelige madpækker med. Næ, selv lavet mad - Falkemad! Vi har lavet en hermelig kogebog med vore originale opskrifter!

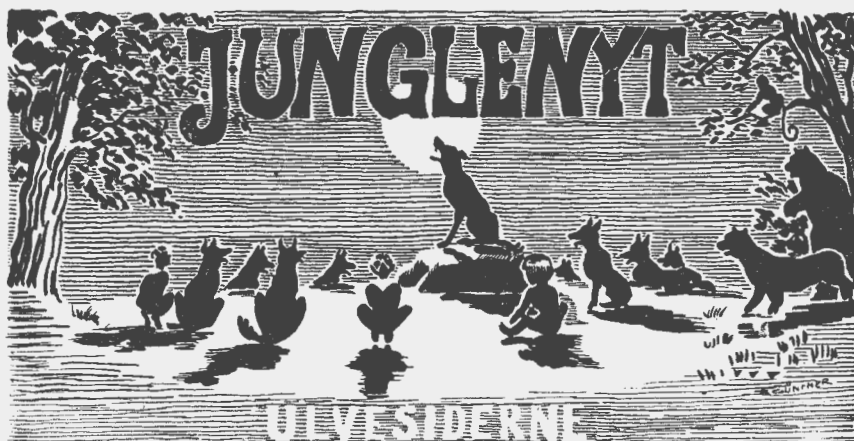

Efter middagen lavede vi hver for sig en sporing og mødtes igen og trak så lod om hvem der skulle følge hvis Det blev ganske godt.

Til slut kastede vi med redningsreb (vi havde lånt hos de andre patruljer, så vi kun var to om hvert.)] træerne langs kysten havde Svend lagt en del forskel- lige ting, og vi prøvede så hurtigt vi kunne hvert hold på 2 at få „kastet“ dem ned med rebet. Holdet Kaj og Viggo blev bedst

Lars

Det gælder om at holde ud!

I dag skal jeg fortælle dig en historie om en dreng, ikke en ulveunge, for ham her levede for mange, mange år siden i England — længe før der fandtes ulveunger — og han hed Ben.

Han var ikke så særligt meget ældre end du, ja måske netop i din alder, men han måtte hver eneste dag gå til sit arbejde, for den gang skulle også drenge i ulvealderen arbejde med. Han havde et arbejde hos en bogtrykker, og på den lange travetur fra hans hjem til bogtrykkerens værksted passerede han hver eneste dag en boghandlers butik.

Ulveunge H. O. Lund har sendt os denne morsomme tegning af to indianere

En dag lagde han mærke til, at der lå en opslået bog i vinduet — lige bag ved glasset. Han standsede og læste de to opslåede sider og stak videre til sit arbejde.

Næste dag kiggede han igen, og lagde mærke til, at nu var bogens blade vendt til de næste to sider — et reklamenummer — og han læste nu også disse sider.

Nu blev han interesseret og de følgende dage var han oppe i god tid og tog sig den nødvendige tid til rigtigt at læse de nye sider. Men bogen holdt jo op, men en ny bog fik plads i vinduet, og Ben fortsatte læsningen af denne nye bog. Nu havde boghandleren jo øjne i hovedet, og han lagde nok mærke til drengen, der standsede uden for vinduet hver dag og læste bogen, og gav sig en dag i snak med ham.

Da han blev klar over, at det interesserede Ben meget at læse bøger, gav han ham lov til at komme i hans forretning så tit, som han havde lyst, og læse alle de bøger, han havde lyst til.

Ben blev større, og da han blev voksen, blev han en berømt forfatter, men man må også sige, at Ben havde gjort en indsats for at komme så vidt. I dag er det meget nemmere for dig at få dine ønsker opfyldt, end det var for en dreng på Bens tid, men alligevel skal vi alle mase på og ikke give op.

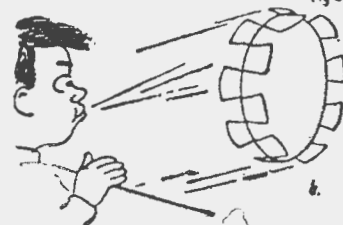
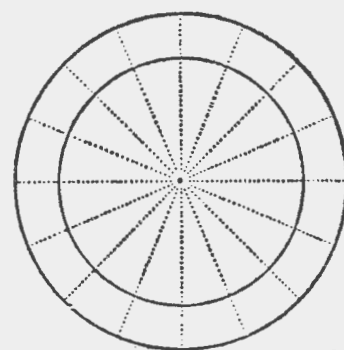
Gråulv.

Alle tolv

Bingo, BF Henrik Eifer,
Tectonastammen, 13. Århus flok.
Sana, BF Per Holbro,
5. Odense flok.
BF Knud Erik Jørgensen,
Skanseflokkens, Fredericia.
Baloo, Bo Cramer Johnsen,
3. Ordrup flok.

Et kvikt vindhjul

Et morsomt vindhjul, som her beskrevet, er nemt at lave, og I kan få megen morskab ud af det. Tegn først hjulet på et stykke stift papir enten med en passer eller tallerkener el. lign. Pas på, at den yderste kant bliver lige bred over det hele. Inddel cirklen i 16 lige store felter. Klip kransen i 16 lige store klip. Pas på — klip kun ind til den afmærkede cirkel. Bøj derefter forsigtigt en del til højre, den næste til venstre osv. Hjulet er nu færdigt. Se efter, at der er balance i hjulet. Stil det på bordet eller gulvet og pust til det — og det triller kvikt af sted.

I 1. og 2. Kong Volmers flokkes sommerlejr i år gennemførte ialt 8 ulve 30 kilometerturen.

Fra sommerlejrene

Sct. Jørgens og Ørkils flok

Hele vinteren har vi glædet os og set hen til sommerlejren, der fandt sted fra d. 25. juni—30. juni.

Vi lejede Odense KFUK's sommerhytte, der ligger i Gelskov ved Kertinge Nor. Den 25. kl. 9,45 startede vi med højt humør fra Svendborg. Vi sang og morede os, men lidt før Kværndrup tabte 2 af ulvene deres huer og den ene tilmed sit tørklæde ud af vinduet.

I Odense skulle flokassistent Birte hen til KFUK og hente nøglen til hytten; hun regnede med at kunne nå tilbage til banegården, inden vi skulle med det næste tog, og vi ventede og ventede og måtte køre uden birte. Vi var spændte på, hvordan vi så skulle komme ind i hytten, men da vi nåede hytten, stod Birte der. Hun havde hejst flaget og tog imod os. Hun havde taget turen ad landevejen.

Hytten var vældig fin med en stor spisestue og køkken nedenunder, og med soveværelser med køjer ovenpå. Hytten lå i en skovkant lige ved en bæk, som vi pjaskede i dagen lang. Tomas og Bent legede med alt deres tøj på en dag, og selvfølgelig faldt de begge i og blev godt våde.

Vi var godt sultne; hver dag spiste vi 3 rugbrød, 20 pund kartofler, 5 kg havregryn og drak 30 l mælk.

Hver bande havde sin dag til at være på køkkenhold, vi skulle skrabe kartofler og hente brænde.

Om mandagen var vi på tur til Ladbyskibet. I Ladby fik vi hver en is og en sodavand, og ved Ladbyskibet fortalte Birte os om skibet og om sagnet, der knytter sig til det.

Hver aften havde vi lejrball, og mandag aften, den sidste aften, fik vi uddelt præmier ved bålet for god opførsel i lejren; Aake fik 1. præmie.

Ligesom vi som allerbedst nattemellem mandag og tirsdag, blev vi vækket af spøgelser, der flagrede ind til os. Vi blev godt forskrækkede, indtil vi opdagede, at det var Birte og storspejderen, der gemte sig under lagnerne.

Jørgen Tind-Christensen.

Svendborg
ulve på
travetur

Sct. John flok

Lørdag den 20. juni 1953 oprandt i strålende solskin. Vi skulle på sommerlejr i en hytte oppe i Nordsjælland.

Vi havde flere gode øvelser. Vi malede os som indianere og lavede bastskørter. Vi delte os i to stammer (huroner og delawarer) og så sloges vi for at vinde høvdingesønnen Unkas og en totempæl.

Vi havde også en skattejagt. Brun bande kom først, men rød bande var mest vågen, for de åbnede et låg til og reddede sig nogle lakridspiber. Sct. Hans aften holdt vi olympiade. Gråbror og Vildkat vandt i alt og fik en pose tyggegummi hver. Om aftenen kom vore forældre og så havde vi Sct. Hans bål. Ved bålet underholdt vi med sketches, bagefter fik vi æbleskiver, og vi fik sodavand af Vildkats far.

Næste dag havde Stampe fødselsdag, og vi gav ham en lommekniv fra os alle sammen. Vi skulle også hjem den dag, og vi syntes alle, at det havde været en dejlig sommerlejr.

Chil og Mowgli,
Sct. John flok.

Niels Ebbesen

riddersmanden, der i sin tid vog den kullede greve — deltog i Nørre-vejdske divisions ulveturning i Randers. Han »steg« ned fra sin sokkel, hvor han til daglig står i granit, og hilste ulveungerne velkommen til Randers. Der deltog 130 bander. Bedste flok blev Randelsborg flok, Randers.

Hold dig sund og rask.

Frisk luft, i hus, i by, på land, brug rigeligt det rene vand. Hold rent dit hus og klær, dit legem' rent især.

Vask ansigt, hals og hænder, skyl hals og mund, puds tænder hver aften før til sengs du går. Vask hænder før du spiser. Hold dine negle korte, hold smudset fra dem borte, for manges sygdom fri du går, som ellers alt for let dig når.

Klip dette ud og hæng det op og læs det flittigt, husk vor krop er lån kun fra Vorherre. Din pligt er vejen spærre for sygdom, ondskab, dovenskab, for alt som volder sundhedstab.

Fortsat fortælling af Peter Tini

Tegninger: Thora Lund

Hvor er Robin?

Da regnen var holdt helt op, og det var blevet dagslyst, gik man på jagt efter den forsvundne dreng og den bortløbne hest. Snart fandt man spor af hesten, de førte ind i skoven og helt ned til fjorden. Her forsvandt sporene ud i fjorden, og det varede ikke længe, før man på en lille, flad holm ude i fjorden fik øje på hesten og en dreng, der måtte være Robin. Der blev skaffet en robåd til veje, og et par af drengene og gårdejeren stagede sig over til den lille ø, hvor Robin, våd og forrevet men i godt humør, modtog dem. Han fortalte, at han havde søgt at få fat i hesten, han havde grebet den i manken og om halsen, men det opskræmte dyr havde pludselig sat over i et vildt løb. Så havde Robin svunget sig op på hesten og klamret sig fast til dens hals, mens den fór over stok og sten gennem skov og krat. Da hesten var kommet til fjorden, var den vadet ud i vandet, til den ikke kunne bunde, hvorpå den havde givet sig til at svømme. Det kolde vand havde beroliget den, så da de kom til holmen, var den helt rolig og var begyndt at græsse.

Hesten fik lov at blive lidt endnu på øen, men de andre tog tilbage til fastlandet og gik op til gården, hvor man var glade over, at det hele ikke var gået værre, end det var. Lægen havde set nøjere på Oles ben og var kommet til det resultat, at det kun var en alvorlig forstuvning, og dyrene var blevet anbragt på nabogården, hvor man havde god plads til dem.

Robin Hood og hans mænd fik lov til at blive et par dage på gården som tak for, at de havde frelst de kostbare køer og heste, og det syntes vore venner var mægtig

morsomt sådan at bo på en rigtig bondegård og blive behandlet som hædersgæster.

Hønsene, der forsvandt.

En mils vej fra Thorskøbing midt i nogle øde marker lå en forfalden hytte med utæt tag og knuste ruder. Den blev aldrig kaldt andet end knaldhytten. Her levede den fattige daglejer, Lasse Nissen med sin udslidte kone og syv små børn, hvoraf den ældste, Kalle, kun var 10 år; han var en herlig gut, fuld af gavtyvestreger og højt humør. Tynd og ranglet og altid kulsort af snavs.

»Robin Hood og hans mænd« var på deres udflugter ofte kommet forbi den usle hytte og var derfor ef-

terhånden kommet i lag med Kalle og var blevet mægtig gode venner med ham, så nu skete det ofte, at Kalle strejfede om med »Robin Hood og hans mænd«, og også han var vældig glad for købstaddrengene.

Bekendtskabet førte med sig, at Robin Hood og de andre ikke kunne undgå at lægge mærke til, at det ikke stod godt til i Hytten. De så, at Kalle altid havde en glubende appetit, og de så også, at Lasses far meget tit var beruset, og at Lasses mor gik omkring og så ulykkelig ud. Det pinte dem at se Kalle og hans små søskende således lide nød, og de prøvede at finde på en udvej.

Ikke langt fra »Knaldhytten« lå et gods med det stolte navn »Ørneborg«; staldene var fyldte med køer og heste, og til godset hørte et stort hønseri med høns i hundredvis, som daglig lagde mange æg.

På godset var en dag stor opstand. Man havde lagt mærke til, at der var gået svind i hønsebestanden; næsten hver uge forsvandt der et par høns, og ofte manglede der æg i rederne. Det måtte der sættes en stopper for. Godsejeren mente, det måtte være nogle af hans folk, der stjal fra ham, og snart mistænkte alle hinanden for tyverierne.

(fortsættes i næste nr.)

Den næste Jamboree

finder sted i Canada i 1955. Det er jo lidt langt for danske spejdere at rejse dertil, men til gengæld holdes i 1957 en særlig jubilæumsjamboree i England med det formål at fejre 50-året for spejderbevægelsens start og 100-års dagen for B.-P.s fødsel. I denne jamboree vil der blive plads til ca. 50.000 spejdere, så mon ikke Danmark kan sende et skib som i 1929?

Der vil nu

blive dannet en international sammenslutning af forhenværende spejdere, her i landet repræsenteret af Sct. Georgsgilderne.

Bronce-ulven,

den højeste internationale spejderdekoration, blev fornylig tildelt Sten Thiel, Sverige, Jean Salvaj, Schweiz og Dick Lund, der har været sekretær for det internationale bureau i London i 31 år. Kun ganske få verden over har tidligere modtaget Bronze-ulven, deriblandt vor spejderchef.

John Wilson,

der i en lang årrække har været direktør for det internationale bureau og berejst hele verden for at holde kontakt spejderlandene imellem, har i år nu definitivt trukket sig tilbage fra denne post. Han udnævntes i den anledning til ærespræsident for komiteen — en ære, der kun een gang før er vist en spejder, nemlig den senere afdøde Prins Gustav Adolf af Sverige.

John Wilson besøger slaviske spejdere.

General Dan Spry, Canada

har samtidig overtaget ledelsen af det internationale bureau og rejser i november måned til London for at bosætte sig der. Dan Spry ventes på besøg i Danmark til foråret.

1500 spejder- og ulveførere —

alle medlemmer af 1. Gilwell Park trop — altså førere, der alle har gennemgået woodbadge kursus — mødtes den 12. september på Gilwell Park uden for London. Den engelske spejderchef, Lord Rowallan, var blandt deltagerne. 40 minutter af lejrbalet på den berømte lejrbaalsplads blev gengivet i det engelske fjernsyn.

Et betydeligt antal

divisioner forventes i 1954 eller 1955 at ville afholde Jamboretter. Således har Nørrejdyske og Lyngby divisioner planlagt sådanne i 1954.

Ove Holm

der i 14 år har været medlem af spejderbevægelsens internationale komite, kunne ved mødet i år ikke genvælges. Niels Engberg fra KFUM-spejderne valgtes til medlem af komiteen for en 6-årig periode. Ove Holm fortsætter som formand for komiteens finansudvalg.

200 spejdere

fra Vestsjælland var i september måned ude på den helt store øvelse langs Storebælts strand.

Engelske skovmænd

har aflagt et besøg på Østerbro, efter at have tilbragt 14 dage i lejr ved Århus. I København var de indkvarteret hos spejdere, der viste dem København, Helsingør, Kronborg, Helsingborg og Landskrona.

Fra prøver og duellighedstegn

.... kunne foretage reparationer på et mindre fartøj.

SPEJDER JUL 1953.

Atter i år kan vi forvente et festligt og godt julehefte. Indenfor de 4 spejderkorps er salget nu steget så meget, at årets oplag er på 85.000 eksemplarer. Spejder Jul er, såvidt vi ved, nu det danske julehefte, som har det næststørste oplag. Og dertil er det ubestridt det billigste julehefte — stadig kun kr. 1,50 — i forhold til kvaliteten.

Der er en fin forside af Axel Mathiesen: »Til festligt julesamvær i tipien« og bagsiden er et spændende junglemotiv, tegnet af Aage Gotved. Iøvrigt bringer bladet: Erik Jensen: »Hvad er det største?«, K. Magleby Sørensen: »Den gyldne ring«, Gunnar Jørgensen: »Anden mellem«, Aage J. Chr. Pedersen: »Havet kommer«, Poul Nørsgaard: »Storfangerens søn«, Annesofie Hermann: »Tvillingerne udnytter deres sommerferie«, Dines Skaftte Jespersen: »Da Rasmus Dansker var på natøvelse«. Til disse fortællinger er der en række gode illustrationer af dygtige tegnere.

Dertil kommer en fornøjelig helsidetegning af Thora Lund: »Spejderliv i vikingetiden«, en helside med internationale drenge- og pigespejderbilleder, helside-fotomontager, »søspejderliv« og »pigespejderliv« og en fornøjelig side med spejderhumor. Redaktionsudvalget har i år fået en virkelig god ide med et 4-sidet tillæg »Nøddeknekkeren«, som bringer 7 fornøjelige nødder at knække og med spejdergavekort på ialt 500 kr. som præmier. Mon »Spejder Jul« så ikke — traditionen tro — vil blive en succes og udsolgt meget hurtigt?

Med 2. Silkeborg trop til Harzen.

1. juli var alle genvordigheder endelig overvundet, og vi kunne starte på alle tiders vikingefærd, vor store og længe planlagte sommerlejr til Hamborg og Harzen. Vi startede fulgt af en masse gode ønsker fra den forsamlede forældre-skare med toget ned gennem Jylland, Slesvig, Holsten, over den mægtige dæmning ved Kielerkanalen til Hamborg, der var målet for 1. dag. Her blev vi modtaget af en tysk rover, og det viste sig snart, at dette bekendtskab skulle blive indledningen til et af de helt store eventyr. Vi drog så med ham som fører ud til det vandrehjem, der skulle huse os under vort første og på daværende tidspunkt eneste planlagte døgnsoverhold i hansestaden Hamborg. Efter at være blevet nettet lidt efter rejsen, drog vi så ud for at se lidt på byen, som jeg vist uden overdrivelse tør sige overvældede os, nok vidste vi, at den var stor, men så stor

Næste formiddag besøgte vi Hagenbeck og et udsigtspunkt, og om eftermiddagen drog vi så, efter at have lovet at gøre et par dages ophold i Hamborg på tilbagevejen med indkvartering ved tyske spejdere, mod den smukke gamle kejserstad Goslar i Harzen, der var turens egentlige mål. Her tilbragte vi så et par dage med at indrette vor lejr og tage på udflugter i byen og dens smukke omegn.

Den 4. dag om aftenen startede vi efter at have pakket telte og overflødig udrustning sammen på den firedages patruljehike, der skulle være og også blev turens spejdermæssige højdepunkt, en fire-dages patruljevandring rundt i bjergene. Hver patrulje kunne selv bestemme, hvor de ville hen, hvad de ville se, hvilke bjerge de ville bestige, hvor og hvordan de ville overnatte. Her må jeg nøjes med at berette om den tur, jeg selv deltog i.

Vi startede ad små bjergstier fra Goslar mod det 726 m høje Bocksberg, der var hikens første mål, og hvor vi overnattede i fri luft og hvor vi inden vi næste morgen drog videre gennem de skønne dale og over skønne bjerge, nød den stor-slåede udsigt. Næste dag gik turen over Hanenkle, hvor vi så den store bobsællebane, Wildemannsdalen,

NYE DAVNE TIL TÆRES SIDEN

1. Kong Volmer
PF Per Mikkelsen
Cort Adellers trop
PF Henrik Clausen
Erik Enegren
Skansetroppen, Fredericia
PF Jørn Holst
1. Korsør trop
PF Ole Petersen
Huronerstammen
Torben Skovgaard
PF Erik Brodersen

Huronerstammen
John Heitmann

1. Kong Volmer
PF Per Mikkelsen
Cort Adellers trop
PF Troles Østergaard

Huronerstammen
John Heitmann
100 km
Huronerstammen
PF Torben Møller
PF Erik Brodersen
1. Graasten trop
PF Aage Hansen
Børge Pedersen
SM Erling Rølsfager
90 km
Huronerstammen
Torben Skovgaard
John Heitmann

75 km
1. Graasten trop
PF Jørgen Günther Schmidt
60 km
1. Graasten trop
Niels Henriksen
Huronerstammen
Sten Larsen
Ole Bergh
Per Bergh
John Rasmussen
PF Torben Møller
PF Erik Brodersen
Skansetroppen, Fredericia
PF Erik Andersen
PF Flemming Jacobsen

PA Hans Mikkelsen

Clausthal-Zellerfeld til i nærheden af Altenau, hvor vi fandt en velegnet plads til overnatning. 3. dag nåede vi Vestharzens højeste punkt, det 919 m høje Wolfs-Warte, hvor vi bivouakerede, og hvorfra vi havde en herlig udsigt til Brocken, som vi jo desværre ikke kunne komme op på, da det ligger i østzonen. 4. dag gik vi forbi de smukke Radauvandfald til Bad-Hartzburg, hvor vi bl. a. var en tur med svævebanen og på besøg i et af englenderne beslægtet swimmingpool lig dem, man normalt kun ser i amerikanske udstyrsfilm, ih, hvor vi nød det oven på traveturens besværligheder. Næste dag gik turen så tilbage til Goslar, hvor vi gik i gang med at genrejse lejren og pleje evt. erhvervede vabler og sammenligne købte eller fundne souvenirs.

Endvidere aflagde vi et besøg ved østzonegrænsen, hvor vi fik lov at stå ved grænsebommen og se derover. På vor sidste dag i Goslar aflagde vi et besøg i Rammelsbergerbjergværket, hvor vi udrustet som minearbejdere bevægede os rundt i de underjordiske, mørke gange.

Derpå drog vi så tilbage til Hamborg, hvor vi igen tilbragte nogle dage indkvarteret hos derværende spejdere og den begivenhedsrige tur sluttede med et lille lejrball i Nien-dorf uden for Hamborg, hvor tyske, engelske og danske spejdere fandt sammen i et kammeratskab og venskab, der vil vare i årene, der kommer.

Mads.

1. Korsør trop

fejrede i september måned sit 40 års jubilæum med en lang række spejderarrangementer.

Farum spejderne

holdt d. 5. september et stort høstmarked. Markedet indledtes med en modtagelse af selveste Claus Nar, der ankom i båd via Farum sø og kørte gennem byen i en flot kavallervogn. Ved Nordtoft, hvor 400 spejdere og ulve var opstillet, overrakte Claus Nar et budskab fra Kong Volmer til sognerådsformand Johs. Jespersen. Høstmarkedet gav et smukt overskud til spejderarbejdet i Farum.

Nedsættelse

Spejderloven

af Roland E. Phillips

heftet **1,50**

indb. **3,00**

Vejledning til

navigatormærket

Kr. **2,00**

FART OVER FELTET

med

en træningsdragt fra DEPOTET

Vi fører kun to kvaliteter, en billig god dragt med en enkelt lynlås — og så den allerbedste, der fremstilles i Danmark med 3 lynlåse. Begge dragter føres kun i farverne blå med hvide skuldre.

Størrelse:	32 —	34 —	36 —	38 —	40 —
Konkurrence kval.	15,35	16,65	18,00	19,35	20,65
Ekstra prima	25,25	27,25	29,25	32,25	35,00

Til efterårets og vinterens ture: varme bukser

Mørkeblå uldne korte, livv.	64 —	66 —	68 —	70 —	72 —	74 —	76 —	80 cm
	20,50	21,50	22,50	23,50	24,50	25,50	26,50	28,50
Mørkeblå skibukser	34,50	35,50	36,50	37,50	38,50	39,50	41,00	42,85
— — med foer	38,50	39,50	40,50	41,50	42,50	44,00		
Khakifarvede wilsonbukser	10—12—14 år: 29,50 - 31,50 - 33,50 - voksne 35,50 - 39,50							

Originale
norske

RAGGSOKKER

Vi fører den bedste kvalitet:

JANUS				
størr.	9 —	10 —	11 —	12 —
	5,35	6,15	6,65	7,65

Vi har også de kendte

VIKING-raggsokker

som er bedst til gummistøvler

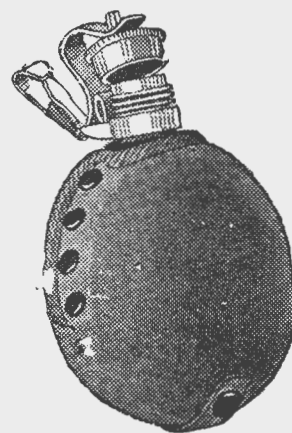
6,00	6,25	7,00	7,25
------	------	------	------

FELTFLASKER

Vi kan tilbyde et parti prima 3/4 l feltflasker med skruelåg og karabinhage samt aftageligt filtovertræk.

Kr. **12,85**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Købmand Erik Jessen
»Troldehøj«, Abenrå

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39

København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K
Telefon PALæ 5711.

Kontortid: 8-16, lørdag 8-12.

Begge blades ekspedition:

Korpskontoret